

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Baas in eigen school: de strijd tegen 'staatspedagogiek', 1848-1980
Slaman, P.

Citation

Slaman, P. (2018). Baas in eigen school: de strijd tegen 'staatspedagogiek', 1848-1980. In *In de regel vrij. 100 jaar politiek rond onderwijs, cultuur en wetenschap* (pp. 23-37). Den Haag: Haes productions. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3217457>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3217457>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

1 BAAS IN EIGEN SCHOOL

DE STRIJD TEGEN
'STAATSPEDAGOGIEK', 1848-1980

Pieter Slaman

De Franse regering wilde in 2003 weten hoe de scheiding van kerk en staat in andere landen geregeld was, en stuurde onderzoekers op pad. In Nederland wisten zij niet wat ze zagen. Het onderwijs was er verdeeld in geestelijke stromingen. Gevestigde religies hadden elk hun eigen bijzondere scholen waar kinderen gescheiden naartoe gingen. Mensen trokken zich terug in hun eigen groepen, zouden niet leren over gemeenschappelijke taal en waarden, en nauwelijks contacten hebben buiten de eigen kring. Daarom zagen de deskundigen overal in het land "(...) etnische en religieuze spanningen, een heropleving van antisemitisme en een groei van extremistische verleidingen (...)"¹. En dat gebeurde ook nog eens op kosten van de staat.

¹ Commission de réflexion sur l'application du principe de laïcité dans la République, *Rapport au Président de la République* 11 december 2003 35. Zie ook: Sjoerd Karsten, 'Freedom of education and common civic values' in: *European Education* (2006) 38, 23-35.

Wat een contrast met het Franse systeem, waar de meeste kinderen in broederschap naar dezelfde, godsdienstloze school gaan! De Franse toeschouwers zagen kennelijk niets vanzelfsprekends in het Nederlandse systeem: die typische combinatie van vrijheid voor groepen om eigen onderwijs in te richten, met gelijke en volledige bekostiging door de Rijksoverheid.

Nu is Nederland zeker niet het enige land waar vrijheid van onderwijs bestaat, om van sociale spanningen nog maar te zwijgen. Toch is er iets uitzonderlijks aan de hand. De staat moet in Nederland de openbare en bijzondere school op dezelfde manier betalen, of die laatste nu christelijk of islamitisch, algemeen bijzonder of hindoeïstisch is. Mede daardoor zijn er van elke drie lagere scholen twee bijzonder. Om hun vrijheid te garanderen mag de staat zich met veel zaken niet bemoeien. Ouders en schoolbesturen besluiten zelf hoe zij omgaan met levensvragen en moraal in de klas (richting), met leermethodes, organisatie en keuze van onderwijzers (inrichting), en met het stichten van nieuwe scholen onder bepaalde voorwaarden (stichting). De overheid moet daar buiten blijven. Haar rol beperkt zich vooral tot financieren, het stelsel onderhouden en controleren op kwaliteit.² In het Nederlandse onderwijs heerst zo een relatief grote vrijheid. Dat is anders dan bijvoorbeeld in Duitsland, waar de overheid alleen publieke scholen subsidieert en waar de godsdienst binnen die scholen een plaats heeft. En het is heel anders dan in Frankrijk, waar een school alleen subsidie krijgen kan als er helemaal geen godsdienst wordt uitgedragen.³

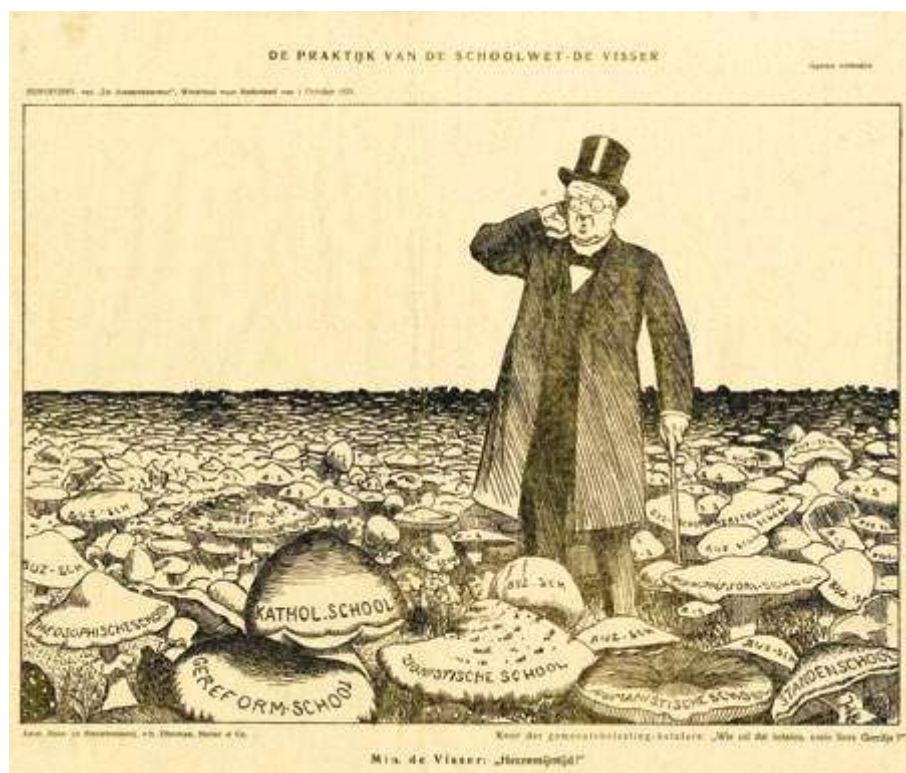
Bijzonder is ook dat de Nederlandse regeling inmiddels honderd jaar bestaat. Ze is in de kern niet veel veranderd, en het zal ook in de toekomst niet eenvoudig zijn om eraan te tornen. Ze ligt stevig vast in artikel 23 van de Grondwet, in de onderwijswetten van de afgelopen eeuw en in de volledige inrichting van het onderwijsbestel. Haar ontstaan is nauw verbonden aan de ontwikkeling van de democratie en van politieke partijen in Nederland. Door sommigen wordt ze zelfs gezien als het fundament waarop een typisch Nederlandse, bestuurlijke overleg- en compromiscultuur berust: een cultuur van 'polderen'. Maar boven alles ligt de regeling zo stevig vast, omdat er een diepgaande maatschappelijke en politieke strijd onder schuil gaat. Een oud zeer tussen verschillende bevolkingsgroepen dat niet opnieuw opgerakeld mag worden. Die strijd draait om de vraag welke waarden, welke kijk op leven en wereld, we aan de volgende generaties mee willen geven. In een land zonder duidelijke meerderheden is daar nauwelijks een gezamenlijk verhaal over te vinden. Dit hoofdstuk verhaalt van een binnenlandse strijd die nooit is beëindigd, maar die werd ingedamd door iedereen zoveel mogelijk baas in eigen school te laten zijn.

De strijd voor de vrije school

De vonk die de strijd liet ontbranden ontstond door de eerste wetten op het lager onderwijs in Nederland, uit 1801 en 1806. In deze jaren hervormde Nederland zich radicaal, onder toezicht oog van het revolutionaire Frankrijk. Alle onderwijsinhoud moest de goedkeuring van de overheid krijgen. De godsdienst werd niet uit de klas gebannen, maar de verschillende vormen van christendom werden teruggebracht tot een enkelvoudige, 'neutrale'

² Ria Bronneman-Helmers, *Overheid en onderwijsbestel. Beleidsvorming rond het Nederlandse onderwijsstelsel* (1990-2010) (Den Haag 2011) 139-141.

³ G.J. Leenknecht, 'Een grondrecht in vele gedaanten; over de wijze waarop in enkele Europese landen invulling wordt gegeven aan de vrijheid van onderwijs' in: T.J. van der Ploeg (red.), *De vrijheid van onderwijs, de ontwikkeling van een bijzonder grondrecht* (Utrecht 2000) 205-228, aldaar 210, 218.

◀ Afb. 1
De nieuwe scholen schieten als paddenstoelen uit de grond na de financiële gelijkstelling. Johan Braakensiek, *De Amsterdamer* 1 oktober 1921. Collectie Nationaal Onderwijsmuseum.

▼ Afb. 3
Op deze filmstrook uit de jaren vijftig is te zien hoeveel er te kiezen was na de Pacificatie. Collectie Nationaal Onderwijsmuseum.

▼ Afb. 2
Na de Pacificatie kwam het openbaar onderwijs dusdanig onder druk te staan van bijzondere scholen, dat voorstanders ook gingen collecteren. Collectie Nationaal Onderwijsmuseum.

versie van het evangelie. Daarmee moesten de scherpe tegenstellingen tussen de religies worden weggepoetst, zodat het volk richting een hechte nationale eenheid kon groeien. Bij de vestiging van het Koninkrijk der Nederlanden in 1813 hield koning Willem I deze wet in stand. Hij hoopte zelfs, zich aan het hoofd van een heuse Nederlandse staatskerk te plaatsen, waar protestanten en katholieken broederlijk in konden samengaan. Het was zijn bedoeling, in de woorden van een latere geestverwant:

(...) dat alle dogmatisch onderwijs, hetwelk voor eene of andere gezindheid mogt aanstotelijk zijn, van de scholen geweerd worde, teneinde de ingezetenen van Nederland niet, van de wieg af, in secten verdeeld, en door een steilen muur van elkander worden afgescheiden, maar van de jeugdige gewoonte mogen leeren, dat zij geschikt zijn om met elkander om te gaan, dat zij één Opperwezen, één Vaderland en één maatschappelijk belang hebben.⁴

Voor de staat was het hele volk de belangrijkste groep. De groep die samengebonden moest worden, en voor de toekomst verzekerd door gemeenschappelijke waarden door te geven. Maar vooral kerkgenootschappen dachten daar heel anders over. Voor hen was de eigen geloofsgroep van het grootste belang. Een les die zowel geschikt was voor protestanten als katholieken en joden, kón geen deugdelijke godsdienstles zijn. "Voegt dat in een land, waar zoo vele sekten buiten de katholieke Kerk zich bevinden?", vroeg de Roomse krant *Noord-Brabander* in 1829. "Mag daar een schoolmeester, onder kinderen van verschillende gezindheden zich, met

de behandeling van godsdienst-zaken bezig houden?"⁵ Guillaume Groen van Prinsterer benadrukte namens orthodoxe hervormden dat de taak van de school niet kon zijn om:

(...) door allen gelijk te stellen, allen te kwetsen; niet, door een onderrigt te geven hetwelk, schoon niet leerstellig, stellig tegen elken geloofsleer is gerigt; niet, door vast te houden aan een stelsel hetwelk, in plaats van op gemeenschappelijk geloof, op algemeene ongeloofigheid en onverschilligheid berust.⁶

Groen wees erop dat de overheid het ouders onmogelijk maakte om hun kinderen een opvoeding naar eigen wens te geven. Daarmee schond de staat hun natuurlijk recht. Liever zag hij staatscholen die de hervormde en desnoods de katholieke beginselen uitdroegen. Hij verwierp hiermee het verlichtingsideaal van neutraal onderwijs. Voor Groen was het voorbeeld van het revolutionaire Frankrijk een schrikbeeld; hij noemde zich niet voor niets 'antirevolutionair'.

De Grondwet van 1848 vormde het startschot van een lange maatschappelijke strijd om het onderwijs. Thorbecke regelde ieders recht om zelf met eigen middelen scholen te stichten. Maar dat was geen oplossing van het probleem. Terwijl het Rijk steeds grotere bedragen in het openbaar onderwijs pompte, kregen particuliere scholen niets. Protestants-christelijke en katholieke ouders moesten zelf collecteren om een eigen school te kunnen onderhouden, terwijl zij via de belastingen ook meebetaalden aan de openbare school.⁷

4 Gerrit graaf Schimmelpenninck als verdediger van Willem I's onderwijsbeleid na diens aftreden, geciteerd bij: Ido de Haan, 'Van staatszorg tot vrijheidsrecht. De schoolstrijd in de Nederlandse politiek en samenleving' in: Nelleke Bakker (ed.), *Tot burgerschap en deugd. Volksopvoeding in de negentiende eeuw* (Hilversum 2006) 81-104, aldaar 91.

5 *Noord-Brabander* 10 oktober 1829.
6 Guillaume Groen van Prinsterer, 'De maatregelen tegen de Afscheidenen aan het staatsregt getoetst. 1837' in: *Verspreide geschriften van Guillaume Groen van Prinsterer* Tweede deel. Kerk, school, volkshistorie (Amsterdam 1860) 1-48, aldaar 9.

7 Jacques Dane en Dick Mentink, "...een voorwerp van de aanhoudende zorg der Regeering". Een korte geschiedenis van artikel 23' in: Nationaal Onderwijsmuseum, *Vrijheid van onderwijs. Vrijheid van onderwijs. De vele gezichten van artikel 23* (Dordrecht 2012) 14-25, aldaar 17-19.

De Grondwet van 1848 bracht ook het recht op vrije vergadering, en daar maakten vooral orthodoxe protestanten gebruik van. In een tijd waarin kiesrecht beperkt was tot een rijke bovenlaag, en politiek een zaak was voor heren van stand, brachten zij 'het volk achter de kiezer', de 'kleine luyden' op de been. 1878 was het jaar waarin deze beweging vleugels kreeg. De liberale regering verhoogde de wettelijke kwaliteitseisen voor lagere scholen, zodat de kosten voor alle scholen flink stegen. Nog altijd kregen bijzondere scholen geen gulden subsidie. Abraham Kuyper vergeleek de nieuwe wet met een hatelijk plakkaat van Filips II, en riep op tot een tweede Nederlandse opstand. Nu vloeide geen bloed, maar inkt; in het hele land werden 340.000 handtekeningen tegen de wet verzameld. Binnen een jaar had Kuyper de eerste politieke partij van Nederland opgetuigd: de Antirevolutionaire Partij. Dit waren zeer ongebruikelijke manieren om politieke invloed te winnen, maar effectief waren ze zeker. Het voornaamste doel van dit alles, was een systeem waarin maatschappelijke groepen zelf verantwoordelijk waren voor het geven van onderwijs.⁸ Zo kon geen enkele overheid zich meer bemoeien met de waarden die op de jeugd werden overgedragen.

Met de handtekeningenactie bleken behoudende protestanten en rooms-katholieken na eeuwen rivaliteit succesvol te kunnen samenwerken. Ook in de Tweede Kamer wisten de aartsrivalen elkaar nu te vinden. Een gezamenlijk kabinet op christelijke grondslag maakte in 1889 een begin met overheids-subsidie voor bijzondere scholen. De meeste liberalen waren er fel op tegen. Als het schoolstelsel opgedeeld zou worden tussen de gezindten,

voorspelden zij geestelijke verdeeldheid en nationale verzwakking. De gemoederen liepen hoog op, bijvoorbeeld in de Eerste Kamer: "(...) twee magten hebben zich vereenigd om het vrije Nederland te binden in kerkelijke kluisters", zo waarschuwde liberaal Willem Six. Zij spanden samen "tot misbruik van 's Lands penningen, tot ondermijning van de volksschool, tot verkrachting van de grondwet." Daarom riep hij op de kinderen niet over te geven "(...) aan priesterheerschappij en kerkelijke onverdraagzaamheid".⁹

Six trok aan het kortste eind, voortaan kwam ongeveer een derde deel van de kosten van bijzonder onderwijs voor rekening van het Rijk. Het was een doorbraak van het principe dat de staat ook voor bijzonder onderwijs verantwoordelijk kon zijn. De verdedigers van de openbare school bleven echter volharden in hun verzet tegen verdere groei van die verantwoordelijkheid, zodat de strijd voortduurde.

De sfeer en de slagkracht in het landsbestuur raakten gaandeweg bedorven. Kuyper weigerde te regeren met partijen zonder christelijke grondslag, met partijen die niet streden voor de bijzondere school. Daardoor kwamen kabinetten moeilijk tot stand. Om de gereformeerde Vrije Universiteit wettelijk erkend te krijgen, liet Kuyper als premier in 1904 zelfs een vijandige Eerste Kamer ontbinden. Van andere politieke onderwerpen, zoals kiesrecht en sociale wetten, kwam intussen weinig terecht. Als de schoolkwestie niet op een nette manier zou worden geregeld, dreigde Nederland onbestuurbaar te worden.¹⁰

8 John Exalto, *Van wie is het kind? Twee eeuwen onderwijsvrijheid in Nederland* (Amsterdam 2017) 30-31; Piet de Rooy, *Republiek van rivaliteiten. Nederland sinds 1813* (Amsterdam 2005) 94-97; Abraham Kuyper, *Ons Program* (Hilversum vijfde druk 1906) 223.

9 *Verslag der Handelingen van de Eerste Kamer der Staten-Generaal* (Handelingen EK) 3 december 1889, 77.

10 Johan den Hertog, "Stille politiek' en de pacificatie van 1917' in: Dennis Bos, Maurits Ebben en Henk te Velde (eds.), *Harmonie in Holland. Het poldermodel van 1500 tot nu* (Amsterdam 2007) 176-193, aldaar 176-180.

Pacificatie

Het huidige Nederlandse onderwijsbestel is gebouwd op een compromis tussen de strijdende partijen, de beroemde 'Pacificatie' van 1917. Twee slepende conflicten konden tegelijk worden opgelost. Voorstanders van algemeen kiesrecht en van gelijke bekostiging van openbaar en bijzonder onderwijs hielpen elkaar aan een twee derde meerderheid in het parlement. Zo kon de Grondwet op beide punten worden veranderd. De overheid zou bij financiering van openbare en bijzondere scholen voortaan dezelfde maatstaven moeten aanhouden, en zich nauwelijks met de inhoud van het onderwijs mogen bemoeien. In ruil daarvoor mocht ze kwaliteitseisen stellen en een aantal vakken als rekenen en taal verplichten. Openbaar en bijzonder kregen zo een gelijkwaardige plaats onder de zon. Naast geloofsgroepen zouden voortaan ook onderwijsvernieuwers gesubsidieerde scholen kunnen stichten, zoals Montessori of Jenaplan. Een stevige plek in de Grondwet moest voorkomen dat deze oplossing in de toekomst door wisselende politieke winden weer zou worden weggevaagd.

Voor beide strijdende partijen was de nieuwe onderwijsregeling een sprong in het duister. Liberalen en sociaaldemocraten vreesden dat 'hun' openbare scholen overvleugeld zouden worden door de bijzondere als deze volledig gefinancierd zouden worden, om over de kosten nog maar te zwijgen. Bovendien wilden zij alleen instemmen met volledige subsidie als de staat daar kwaliteitseisen en -controle op bijzonder onderwijs tegenover stellen mocht. De christelijke partijen meenden op hun beurt, dat de overheidsdwang daarmee als een

Paard van Troje hun scholen binnenkwam. Tot in het kleinste detail onderhandelden ze daarom over de reikwijdte van die eisen en controles. Op meerdere momenten dreigden de onderhandelingen te mislukken.

Uiteindelijk slaagde de onderneming toch. De druk van de Eerste Wereldoorlog zorgde voor eensgezindheid in de politiek, en met premier Pieter Cort van der Linden aan het roer, kon buitengewoon behoedzaam en behendig worden gemanoeuvreed. Bovenal was overeenstemming mogelijk door de nuchtere vaststelling dat van voortzetting van de politieke strijd, weinig waardevols te verwachten was. Geen van de partijen zou de ander ooit kunnen overtuigen van het eigen gelijk. Simpelweg de eigen wil opleggen aan de rest van het land was ook geen optie: daarvoor was elke stroming in Nederland teveel een minderheid. Er zat dus niets anders op dan voortaan die verdeeldheid als gegeven te accepteren, en een systeem te bedenken waarmee iedereen op praktische grond vrede hebben kon.¹¹ Een nieuw, zelfstandig ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschap moest dat systeem uitvoeren. De onderwijspacificatie was een huwelijk gesloten met het verstand, niet met het hart.

Van het Binnenhof naar het dorpsplein

De Schoolstrijd eindigde niet echt in 1917. Daarvoor zat het onderlinge wantrouwen inmiddels te diep. Abraham Kuyper bleef zich verzetten tegen een schoolvrede. Uit strijd was zijn partij ontstaan, en zonder strijd zou een belangrijke bindende kracht wegvallen. "Wat nu?", zo vroeg hij in een toespraak tot zijn achterban. Nu moesten in de eerste plaats de stipte uitvoer van het akkoord en de blijvende

¹¹ J.P. den Hertog, *Cort van der Linden. Minister-president in oorlogstijd* (Amsterdam 2007) 373-402.

vrijheid in het bijzonder onderwijs worden bewaakt. “Het zou ontrouw aan ons verleden zijn, indien we onzen half-eeuwschen strijd voor het erlangen van onze Vrije School, nu de overwinning bijna behaald is, ook maar een oogenblik dorsten staken.”¹² Ook voor de katholieken was de strijd niet gestreden. Hun belastinggeld werd nog steeds gebruikt voor scholen die de hunne niet waren. Als er dus van schoolvrede gesproken kon worden, was het een gewapende vrede.¹³

In de dorpen en steden van Nederland ging de strijd ook voort. Daar moest de nieuwe wet worden uitgevoerd en dat ging lang niet van harte. De Wet op het lager onderwijs van 1920 verplichtte gemeenteraden om de oprichting en het onderhoud van nieuwe bijzondere scholen mogelijk te maken, wanneer tenminste 24 ouders, in de steden honderd, daar met een handtekening om vroegen.¹⁴ Kerkbesturen en schoolverenigingen van de meest uiteenlopende soort verzamelden ouders en kinderen om nieuwe scholen te stichten. Dat leidde tot een sterke groei van het bijzonder onderwijs en krimp van het openbare. In vijf jaar tijd steeg het aantal bijzondere scholen met bijna duizend, van 2.606 naar 3.601. Vijftien jaar later, in 1940, waren er nog eens bijna duizend bijgekomen.¹⁵ In veel gemeentes trokken de nieuwe scholen zoveel leerlingen weg, dat er te weinig overbleven om een openbare school te handhaven. De onderwijsinspectie in Noord-Brabant, waar 85 procent van de scholen bijzonder werd¹⁶, meldde in 1922:

In Bergen op Zoom werden de restjes van drie openbare scholen in ééne verzameld; in Breda maakte de vermindering van de schoolbevolking

een nieuwe indeeling noodig van scholen en leerlingen, die straks weer door een nieuwere zal worden gevolgd; op het platteland werken de openbare scholen, die naast bijzondere zijn blijven bestaan, door hun klein aantal leerlingen in een gebrekkige classificatie.¹⁷

Openbare onderwijzers verlieten morrend hun gebouwen om plaats te maken voor een bijzondere school. De openbare organisaties legden zich daar niet bij neer. Een gezamenlijk boekje getiteld *Het slagveld overzien* uit 1934 riep op tot strijd om de eigen positie te handhaven:

Moeders hebben geschreid, vaders hebben hun vuisten gebald, omdat aan hun kinderen hun school, hun Meester ontnomen is. ‘t Is goed, dat ook zij, wie dit leed tot heden bespaard bleef, weten, wat er gebeurd is. Niet echter als hopeloos achtergeblevenen mogen de voorstanders van de openbare school bij de pakken neerzitten! Geslagen – ja, maar niet verslagen!¹⁸

In Arnhem belegden voorstanders van de openbare school protestacties toen ze ontdekten dat de secretaris van het katholieke schoolbestuur “Sint-Willibrord” handtekeningen had vervalst om tot de oprichting van twee nieuwe scholen te kunnen komen. De secretaris van het bestuur kreeg drie maanden cel.¹⁹

De voorstanders van de bijzondere school, op hun beurt, vonden dat zij werden tegengewerkt en dat hun rechten werden geschonden. Op veel plekken was dat ook zo. Sommige liberale gemeenteraden probeerden de stichting van nieuwe scholen zoveel

12 Abraham Kuiper, *Wat nu? Rede ter opening van de Deputatenvergadering, gehouden te Utrecht op 2 Mei 1918* (Kampen 1918).

13 De Rooy, *Republiek van rivaliteiten* 156.

14 Ph. Kohnstamm, ‘Onderwijs en volksvoorlichting’ in: K.F. Proost en Jan Romijn (red.), *Geestelijk Nederland 1920-1940. Deel I: onderwijs, radio, wijsbegeerte,*

godsdienst, kunst en letteren (Amsterdam 1948) 1-46, aldaar 6.

15 Hans Knippenberg en Willem van der Ham, *Een bron van aanhoudende zorg. 75 jaar ministerie van Onderwijs [Kunsten] en Wetenschappen, 1918-1993* (Assen 1994) 88; Rolf Schuurmsma, Jaren van opgang. Nederland 1900-1930 (z.p. 2000) 293.

16 Schuurmsma, *Opgang* 294.

17 *Verslagen van de hoofdinspecteurs van het lager Onderwijs 1922.*

18 Comité van actie voor het openbaar onderwijs, *Het slagveld overzien* (Amsterdam 1934) 16.

19 *Nieuwe Rotterdamsche Courant* 25 september 1924; *Bredasche Courant* 7 april 1925; *Het Centrum* 17 februari 1926.

mogelijk af te remmen vanwege hoge kosten. De onderwijsinspecteur in Noord-Holland en Utrecht meldde:

Moest onwilligen gemeentebesturen, in hun opvattingen ten aanzien van het bijzonder onderwijs vijftig jaar ten achter, duidelijk gemaakt worden, dat verzet niet zou baten, sommige schoolbesturen moesten overtuigd worden, dat ze hun eischen binnen redelijke grenzen hadden terug te brengen.²⁰

Het probleem was dat die 'redelijke grenzen' door elke partij anders getrokken werden. In een gemengd dorp als Nieuwe Pekela konden negenhonderd schoolkinderen na enkele jaren pacificatie uit wel tien verschillende lagere scholen kiezen. Dat leidde tot veel kritiek.²¹ Vooral binnen protestantse schoolbesturen konden onderlinge spanningen maar al te snel uitmonden in afsplitsingen en nieuwe schooltjes. De gemeenteraad van Diemen zette alle zeilen bij om te voorkomen dat gereformeerde ouders uit de hervormde school zouden stappen om zelf een school te stichten. Het was immers de gemeente die een groot deel van de kosten zou dragen.²² En dan kreeg het bijzonder onderwijs nog te maken met de aanhoudende kritiek op de manier waarop de nieuw verworven subsidies door de schoolbesturen werden besteed. De liberale *Nieuwe Rotterdamse Courant* nam bijvoorbeeld aanstoot aan linoleum vloeren:

Zoo voortgaande, zou men straks ook Turksche of Perzische tapijten geen verwerpelijke vloerbedekking kunnen achten. En dan schaffe men zich daarbij ook meteen een stofzuiger aan. Wat is er tegen? Volstrekt niets, mits zulk een schoolbestuur

die kostbare weelde dan maar voor eigen rekening neme. Het kan dan desverkiezende gangen en portalen, als die althans ook niet bekleed zijn, met Rijnwijn of champagne schrobben.²³

De voorvechters van de bijzondere school hadden het tij mee, maar de tegenwerking uit liberale en 'openbare' hoek hield hen zeer strijdbaar. Na een landelijke enquête in 1931 meldde de hervormde Unie "Een school met den Bijbel" 189 gevallen van vals spel door het openbaar onderwijs, om te voorkomen dat leerlingen naar de nieuwe scholen zouden overstappen. Huisbezoek, financiële steun voor arme gezinnen en gesubsidieerde feestavonden zouden dienen om ouders in te palmen. Er waren werkgevers die hun personeel dwongen kinderen naar de openbare school te sturen. Er waren gemeenteraden die eindeloos treuzelden met het uitkeren van subsidies. Gemeenteraden die alleen iets deden wanneer ze door provincie of Rijk gedwongen werden. "Deze actie is voor ons het meest overtuigend bewijs, dat de schoolstrijd niet ten einde is", zo waarschuwde de Unie.²⁴

Dit alles getuigt niet van de pacificatiegeest die in 1917 had geheerst. Eerder was sprake van een 'koude oorlog', waarbij katholieken, protestanten en openbaren probeerden een zo groot mogelijk deel van de Nederlandse schooljeugd onder hun hoede te krijgen of te houden.²⁵ En dat gebeurde ook nog in een tijd waarin de rijksfinanciën onder grote druk stonden, waardoor ook ruzie ontstond over de verdeling van de nodige bezuinigingen. "De schoolstrijd heeft zich verplaatst van het Binnenhof naar het dorpsplein. Of er veel mee gewonnen is?" zo vroeg een kritische beschouwer.²⁶

²⁰ *Verslagen van de hoofdinspecteurs van het lager Onderwijs 1921*. 23.

²¹ *De Telegraaf* 12 december 1930.

²² A.M. van Amsterdam, "Ook hier heeft de splijtzwaam haar vernietigende arbeid aangevangen." *Verzuiling in Diemen 1850-1935* in: J.C.H. Blom en C.J. Misset, 'Broeders sluit U aan'. *Aspecten van verzuiling in zeven Hollandse gemeenten* (Amsterdam 1985) 247-276, aldaar 262.

²³ *Nieuwe Rotterdamse Courant* 30 augustus 1921.

²⁴ *Rapport over de enquête, gehouden door het bestuur van de Unie "Een school met den Bijbel", inzake de toestand van het christelijk schoolwezen in 1930* (Den Haag 1931).

²⁵ Aldus Piet de Rooy, *Verstrikt tussen cijfers en anekdotes. Onderwijs en burgerlijk ideaal in de negentiende en twintigste eeuw. Kohnstamm lezing* (Amsterdam 2003) 14 en Bram Mellink, *Worden zoals wij. Onderwijs en de opkomst van de geïndividualiseerde samenleving sinds 1945* (Amsterdam 2014) 29.

²⁶ *Rotterdamsch Nieuwsblad* 20 augustus 1920.

Dat dit kruitvat van lokale conflicten niet ontplofte, was voor een goed deel te danken aan de nieuw opgerichte Onderwijsraad. Dit was een zelfstandig adviesorgaan met mannen uit de werelden van recht, onderwijs en wetenschap. Bij lokale kwesties moest deze advies geven aan de minister en provincie over te nemen beslissingen. De raad kreeg een eindeloze stroom geschillen te verwerken: alleen al in het jaar 1928-'29 ging het om 1.279 adviezen. Door systematisch te adviseren wist de raad orde te brengen in de chaotische uitvoering van de nieuwe wetten.²⁷

Een bolwerk tegen 'staatspedagogiek'

De voorstanders van de bijzondere school hadden na de Pacificatie steeds een belangrijke troef in handen; met uitzondering van twee jaar, waren alle ministers tot 1939 lid van een protestantse of katholieke partij. Deze ministers zorgden dat het bijzonder onderwijs kreeg waar het recht op had, en verdeelden de voortdurende bezuinigingen gelijk over openbaar en bijzonder onderwijs. Zij werden daarbij gesteund én gedwongen door een stabiele meerderheid in het parlement. De geest in katholieke en protestantse kringen bleef intussen gericht op strijd, versterking van de eigen positie en verdediging van de verworven vrijheid.

Omdat zoveel van hun aandacht gericht was op eerlijke verdeling, kwamen regeringen nauwelijks toe aan andere belangrijke zaken in het onderwijs. Protestantse en katholieke organisaties wezen hun inhoudelijke bemoeienis af. Pedagogen, die traditionele methoden op de lagere school wilden moderniseren, hoefden niet op hulp van de staat te rekenen. Frustratie was er ook bij degenen die een

betere opleiding voor onderwijzers wilden, of een betere aansluiting tussen lager, middelbaar en hoger onderwijs. Zij stuitten op de vrijheid van inrichting. In de Onderwijsraad hield de antirevolutionaire voorzitter prof. Woltjer elk voorstel of advies tegen dat raakte aan de inhoud en aanpak op school. Dat terwijl het ministerie het denken op dit gebied uitdrukkelijk aan deze raad had opgedragen (zie hoofdstuk 9). Nederlands bekendste pedagoog Philipp Kohnstamm verweet Woltjer 'obstructie':

Omtrent allerlei problemen op onderwijskundig gebied vermenigvuldigen zich de vragen bij tientallen, en men weigert die vragen ernstig onder 't oog te zien.²⁸

Door deze houding kwam een eerste wettelijke regeling van het versnipperde middelbaar onderwijs maar niet van de grond. Tussen 1919 en 1963 waagden verschillende ministers zeven vergeefse pogingen (zie hoofdstuk 4). Van centrale aansturing was weinig sprake in dit opgedeelde veld. Kohnstamm vergeleek de onderwijswereld zuchtend met "(...) een leger, waaraan de generale staf ontbreekt."²⁹

Na de Duitse inval in 1940 werd de strijdbaarheid van het bijzonder onderwijs het zwaarst op de proef gesteld. De nationaalsocialisten wilden dat alle scholen openbaar zouden zijn, om de boodschap van de nieuwe orde te verspreiden. Bij één volk hoorde immers één school onder één leider. Maar zelfs de Duitse bezetter bleek niet in staat dit 'leger zonder staf' te bedwingen. Nadat Seyss-Inquart aankondigde dat de aanstelling van nieuwe onderwijzers voortaan door de autoriteiten moest worden goedgekeurd, lieten bijna tweeduizend

²⁷ Willem van der Ham, *Onder 'wijzen'. Vijfenzeventig jaar Onderwijsraad (1919-1994)* (Den Haag 1994) 42.

²⁸ Kohnstamm geciteerd bij: Van der Ham, *Onder 'wijzen'* 59.

²⁹ Kohnstamm, 'Onderwijs en volksvoorlichting' 2.

protestantse scholen weten daar principieel niet aan mee te kunnen werken. Tijdelijke doofheid bij de katholieken, tegenwerking door onderwijsinspecteurs en vertraging door het ministerie van Onderwijs deden de rest: van uitvoer van de verordening kwam weinig terecht. Ook de verplichte invoering van Duits als schoolvak werd geen succes. Onderwijzers pakten het vak niet serieus aan.

Strijdbaarheid zat zo diep in het wezen van de onderwijsorganisaties, dat Seyss-Inquart besloot de gelijkschakeling van het Nederlands onderwijs te laten wachten zolang Duitsland zware oorlogsinspanningen leveren moest. Een nieuw opgerakelde schoolstrijd in bezet gebied kon hij niet gebruiken.³⁰ Een uitzondering maakte hij voor het joodse onderwijs, dat de verwoestende kracht van de bezetter te verduren kreeg.

De ijzeren ring

Na de Bevrijding dreigde de strijd om de school direct weer te ontvlammen. Vooroorlogse kritiek op de ver doorgevoerde 'hokjes- en schotjesgeest' zwol aan tot een doorbraakbeweging; een poging om de geestelijke verdeeldheid in Nederland op te lossen in een eensgezinde geest. Kinderen zouden opnieuw ongedeeld naar een openbare, algemeen christelijke school moeten. Minister Gerard van der Leeuw (PvdA, 1945-1946) maakte zich er persoonlijk hard voor. Toen echter het puntje bij het paaltje kwam, bleken bisschoppen, de hervormde synode noch ouders van plan om de eigen bijzondere school te verlaten. "Waar het hier een kwestie van opvoeding geldt, stellen wij, Katholieken, als absolute eisch voorop, dat de vorming van onze kinderen geheel in handen van principieelen

Katholieken berust", aldus een jonge Jo Cals. De doorbraakgedachte vervloog grotendeels, het onderwijs bleef verdeeld.³¹

Toch bleef één wezenlijk deel van de eenheidsgedachte hangen: de vijandigheid tussen openbaar en bijzonder onderwijs van voor de oorlog was grotendeels verdwenen. De zware oorlogsjaren hadden een nieuw wederzijds respect gebracht. Bovendien was er werk aan de winkel. De oorlogschade moest hersteld worden, de meest talrijke generatie ooit stond op de drempel van de kleuterschool, en de school moest onmiddellijk gaan bijdragen aan de opbouw van een economie die draaide op industrie en diensten, dus op kennis. Deze noden gingen het belang van individuele groepen ver te boven. De onderlinge verhoudingen ontdooiden ook omdat de groei van het bijzonder onderwijs rond de oorlog haar natuurlijke grens bereikte. Het had tweemaal de omvang van het openbare bereikt, maar groeide niet verder. Daardoor luwde de concurrentie.³²

Zo eindigde de Schoolstrijd in de beleving van mensen niet in 1917, bij de officiële Pacificatie, maar geleidelijk na 1945. Openbaren en bijzonderen probeerden niet langer om hun positie ten koste van elkaar te versterken. Onderwijsvrijheid en financiële gelijkstelling werden nu een vorm waarin de partijen op een zakelijke manier middelen en invloed konden verdelen. De tijd waarin ouders geronseld werden om te tekenen voor een nieuwe school, was voorbij. In de nieuwe tijd werden scholenbouw en -stichting keurig gepland door vaste, gesloten commissies die in vertrouwelijk overleg de koek verdeelden tussen alle erkende

30 Loe de Jong, *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog 1939-1945. Deel 5, tweede helft* (Den Haag 1974) 733-741; Knippenberg en Van der Ham, *Bron van aanhoudende zorg*.

31 De Jong, *Koninkrijk Deel 12 Eerste helft* (Den Haag 1988) 184; Paul van der Steen, *Cals. Koopman in verwachtingen 1914-1971* (z.p. 2004) 108.

32 Bram Mellink, "Verlangen naar voorbije tijden. Het gekoesterde verleden en de inzet voor vernieuwing in het bijzonder onderwijs van de lange jaren vijftig (1945-1965)" in: Peter van Dam, James Kennedy en Friso Wielenga (red.), *Achter de zuilen. Op zoek naar religie in naoorlogs Nederland* (Amsterdam 2014) 179-200, aldaar 184.